

Hassas Konular

Ulus-devletçi olmayı sürdürmek isteyen modern milliyetçi Türkler ile şehir-devletçi olmak isteyen din ve şehir milliyetçileri arasındaki mücadele nasıl biter?

F. Sema Barutcu Özönder*

30 Mayıs 2014

Türkiye, son günlerde 12 yılda gerçekleştirildiği ifade edilen bir “sessiz devrim”in sonuna yaklaştığımız izleniminin verilmeye çalışıldığı bir ortamı yaşıyor. Hatta yaşanan kaotik görünümün bundan kaynaklandığını söyleyen “sessiz devrimci”ler bile var. “Sessiz devrim”in hedefinin “yeni Türkiye” için “Türkiye” olduğu itirafını da yüksek seslerle artık “yeni Türkiyeciler”den duymaya başladığımız göre, “Sessiz Devrim”le Türkiye’nin nelerinin devriliş eskiye karıştırıldığı sorusunu sormamız gerekse de, **Türkiye** ve **devrim** sözcüklerinin “yeni” ve “sessiz” niteleyicileri ile birlikte söylendiğinde hemen çağrışan “eski” ve “gürültülü” karşıtları, **Türkiye**’nin de **devrim**’in de bu iki sıfatını boşa çıkarıyor. Son 12 yılda Türkiye’de cereyan etmiş ve etmekte olan ne varsa, aslında ne “yeni” ne de “sessiz”. Eğer bir “yeni”, Adalet ve Kalkınma Partisi’nin 2002 yılında hükümet olması ise, Türkiye Cumhuriyeti Devleti darbe kesintileri dışında ilk Kurucu Meclisi de dahil seçimle gelen hükümetlerle yönetildi. Dolayısı ile Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetleri “eski” Türkiye’yi son 12 yıldır yöneten hükümetlerden başka bir şey değildir. “Yeni” olan partidir, “yeni” olan değişen bir hükümettir. O partinin kurucuları da partilerini “eski” Türkiye’nin kanun ve yasalarına göre kurdu, “eski” Türkiye’nin bütün “eski” nimetlerinden pay sahibi oldu. Hâlâ “eski” Türkiye’nin vatandaşları, “eski” Türkiye’nin nüfus cüzdanlarını taşıyorlar, “eski” Türkiye’nin eğitim-öğretim kurumlarında tahsil görmüş kişiler. Varsa onların çocukları da öyle. Bugün Türkiye’de “sessiz devrimci”lerin “yeni” diye bağırabilecekleri, gösterebilecekleri hiç bir şey yok. Yollar eski, köprüler eski, binalar eski, madenler eski, fabrikalar eski, herşey eski. 12 yılda daha da eskidiler. Hükümet eden zihniyet, artık “eski”miş madenlerde olan kazaları 19. yüzyıl örnekleri ile karşılaştırdığı için şüphesiz “yeni”. Artık çok daha iyi anlaşılacaktır ki, 2002 Türkiye için “yeni” olan, referanslarını 19. yüzyıldan alan, fakat “yeni” ve “sessiz” gibi iki olumlu kavramı Türkiye ve devrim önüne yerleştirerek “eski” Türkiye’nin araçlarıyla iktidara gelen hükümetlerin zihniyeti. Ancak 12 yılda o da “eski”di. Türkiye’de “yeni” bir şey yok. Devlet hâlâ “eski” Türkiye’nin kurum ve kuruluşları üzerine oturuyor. Ordusu, “eski” Türkiye’nin ordusu, ancak son 35 yılda “sessiz” ve sinsice, son 12 yılda da “gürültü”yle “yeni zihniyet” tarafından devrilmeye çalışıldı. Emniyeti, “eski” Türkiye’nin emniyeti, ancak son 35 yılda “sessiz” ve sinsice, son 12 yılda da “gürültü”yle “yeni zihniyet” tarafından devrilmeye çalışıldı. Talim-terbiyesi, “eski” Türkiye’nin talim-terbiyesi, ancak son 35 yılda “sessiz” ve sinsice, son 12 yılda da “gürültü”yle “yeni zihniyet” tarafından devrilmeye çalışıldı. Her iyi ve kötude, referansı 19. yüzyıl ve daha “eski”si olan bu “yeni zihniyet”, bir türlü temsil ettiğini düşündüğü “bu” milletin sürekli kendisini “yeni”leyebilme kabiliyetine sahip bir “eski” millet olduğunu anlayamadığı gibi, “eski”yi temsil eden ne varsa, “yeni, yeni” diye “bu milleti” ithal söylem ve düşüncelerle endoktrine etti.

19. yüzyılda bu milletin devletini çökerten, devletiyle milletin ilerleyişini durdurmaya yönelik her bağlayıcı, engelleyici unsur, “yeni” başlığı altında bir değer kazandırılmaya çalışılarak, muhafazakarlık adı altında bu milletin 19. yüzyılda bıraktığını sandığı bir gerici zihniyet egemen kılınmaya çalışıldı. Bu dönemde kız-kadınlarımız daha çok öldü. Bu dönemde insan hayatı kaderine daha çok terkedildi. Bu dönemde, eğitim-öğretimde eşitsizlik had safhaya ulaştı. Bu dönemde, gelir dağılımında adaletsizlik daha çok yaygınlaştı. İşsizlik arttı. Bu dönemde, kayırmacılık ve nepotik ilişkiler zirvesine erişti. Devletin ve milletin öz kaynakları yağmalandı, peşkeş çekildi. Yasa ve kural

tanımazlık kadar, gelenek ve teamül bilmezlik de bu dönemde kural ve huy hâline geldi. Bu devletin ve bu milletin değer, ilke ve karakterine ters düşen, devletin tepesini işgal eden Türk milletinin 19. yüzyılda bıraktığını sandığı zihniyet, 20. yüzyılını millî, laik, demokratik, hukuk devleti ilkeleriyle kendisini yenileyip düzenleyerek ilerleme ve gelişme yolunda geçiren toplumun başına, bu “yeni” kazanımların sağladığı araçlara binerek geldiler. Bu “yeni” diye ortaya çıkan, fakat devletin birliğini, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü hedef aldığı artık alenîleşen bu zihniyetle Toplum bütün kurumlarıyla ve bireysel olarak yüzleşmeye başladı. Şimdi hem “sessiz devrim”le, ancak “sessiz çılgılık” atabilenlerin hem de “sessiz devrim”le bireyselliklerini “modern” görünümlü cemaatlere, örgütlere ve onların başlarına teslim edenlerin oluşturduğu bir kitlenin nasıl idare edilebileceğinin hesabı yapılıyor. Kutuplaşma, toplumsal yarılma ve bölünmenin gerçekleştiği tezi üzerine yoğunlaşan bir diyalojik hatta, toplumsal güçlerin nasıl çatıştırılarak iktidar olunacağına hesabı yapılıyor. İktidar olmanın “yeni” sorunlardan sağlanacağına hesabını yapanlar, sorunlarını yaptığı tarihinde her defasında birlik ve ilerleme yoluyla çözerek 20. yüzyılını devirmiş Türk milletini gerçekten anlamamışa benziyorlar. Dillerinden hiç düşürmedikleri “zamanın ruhu”nu bir türlü okuyamayan hesap sahiplerinin, Türklerin tarihini ise hiç okumadıkları bir kez daha anlaşılıyor.

“Eski” Türklerde “12 yıl”lar bir bütün zamansal döngünün itibarı hesabı olmuştur. Son “12 yıllık” zamansal döngünün Türklerin müstakbel tarihindeki yeri, yalnızca yenileşme ve ilerlemede kesintinin sağlanmaya çalışıldığı, “dönüşüm” adı altında, gücü yükselerek bir su gibi hızla ileriye akan Türk milletini durdurma ve tersine çevirme hülyasından kaynaklanan etkiye güçlü bir doğal ve millî karşı direnişin yoğun olarak hissedildiği kısa bir ara dönem olarak geçmeyecek, bu doğal ve millî karşı direnişin efendileri olanların, 1923 ruhunun değer ve kazanımlarının hangi şartlar altında, hangi yöntemlerle nasıl araçlaştırılabildiğinin ciddî muhakemesini yaptıkları bir dönem olarak da geçecektir.

Milletler, doğalarına aykırı gelen şeyleri doğaları gereği hep geride bırakırlar; milletlerin belleği çoklukla bu aykırılıkları özlü bir ders ve ibret olarak kodladıktan sonra ayrıntısını silip temizleme gücüne de sahiptir. Modern Türklüğün karşı konulamayan varlığı, doğal akışı tehdit edildiğinde millet belleğini devreye soktuğunu göstermek için tek delildir. Şüphesiz modern Türkler, kendisini yaşatan haslet ve değerleriyle yeni yüzyılda, kendi tarihlerinin yapıcılarını bizzat kendileri olarak doğal ve millî ilerleyişlerini sürdüreceklerdir.

*Prof.Dr. F. Sema Barutcu Özönder, KÖKSAV Bşk.

KÖKSAV E-Bülteni, KÖK Sosyal ve Stratejik Araştırmalar Vakfı (KÖKSAV) tarafından çıkarılmaktadır. KÖKSAV bağımsız ve bağlantısız, günlük siyasî konumu olmayan bir kurumdur; merkezine Türkiye ve Türk dünyasını alarak araştırmalarını ulusal ve uluslar arası sosyal, siyasî ve stratejik konulara yoğunlaştırır, araştırma ve incelemeler yapar. Dolayısıyla, bu yayında ifade edilen bütün görüşler, değerlendirmeler ve varılan sonuçlar yalnızca yazarlarına aittir.

© 2014, KÖK Sosyal ve Stratejik Araştırmalar Vakfı. Bütün hakları saklıdır.